

Strona pozwana: DB Vertrieb GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 pkt 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on także umowy, na podstawie których przedsiębiorca nie jest bezpośrednio zobowiązany do świadczenia usługi, lecz konsument nabywa prawo do otrzymania zniżki w odniesieniu do usług zamówionych w przyszłości?

W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy wyłączenie przewidziane dla „umów dotyczących pasażerskich usług przewozowych” zawarte w art. 3 ust. 3 lit. k) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów należy interpretować w ten sposób, że stosuje się je również do stanów faktycznych, w których konsument jako świadczenie wzajemne nie uzyskuje bezpośrednio usługi przewozu, lecz raczej prawo do otrzymania zniżki w odniesieniu do zawieranych w przeszłości umów przewozu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s.64).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep
(Niderlandy) w dniu 25 września 2018 r. – AFMB Ltd. i in. / Raad van bestuur van de Sociale
verzekeringsbank**

(Sprawa C-610/18)

(2018/C 455/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: AFMB Ltd i in.

Strona przeciwna: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Pytania prejudycjalne

1) A. Czy art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich, jak będące przedmiotem postępowań głównych, kierowca samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym wykonujący pracę najemną powinien być uznany za należącego do personelu wykonującego czynności związane z przewozem

a. przedsiębiorstwa przewozowego, które zrekrutowało zainteresowanego, do którego pełnej dyspozycji na czas nieokreślony zainteresowany faktycznie pozostaje, w stosunku do którego to przedsiębiorstwa zainteresowany pozostaje w stosunku podporządkowania i które to przedsiębiorstwo faktycznie ponosi koszty wynagrodzenia, czy też

b. przedsiębiorstwa, z którym kierowca samochodu ciężarowego formalnie zawarł umowę o pracę i które zgodnie z umową zawartą z przedsiębiorstwem przewozowym, o którym mowa w pkt a) wypłacało zainteresowanemu wynagrodzenie, od którego odprowadzało składki w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba tego przedsiębiorstwa, a nie w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa przewozowego, o którym mowa w pkt a);

c. zarówno przedsiębiorstwa, o którym mowa w pkt a), jak i przedsiębiorstwa, o którym mowa w pkt b)?

- B. Czy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich, jak będące przedmiotem postępowań głównych, za pracodawcę kierowcy samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym wykonującego pracę najemną uważa się:
- przedsiębiorstwo przewozowe, które zrekrutowało zainteresowanego, do którego pełnej dyspozycji na czas nieokreślony zainteresowany faktycznie pozostaje, w stosunku do którego to przedsiębiorstwa zainteresowany pozostaje w stosunku podporządkowania i które to przedsiębiorstwo faktycznie ponosi koszty wynagrodzenia, czy też
 - przedsiębiorstwo, z którym kierowca samochodu ciężarowego formalnie zawarł umowę o pracę i które zgodnie z umową zawartą z przedsiębiorstwem przewozowym, o którym mowa w pkt a) wypłacało zainteresowanemu wynagrodzenie, od którego odprowadzało składki w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba tego przedsiębiorstwa, a nie w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa przewozowego, o którym mowa w pkt a);
 - zarówno przedsiębiorstwo, o którym mowa w pkt a), jak i przedsiębiorstwo, o którym mowa w pkt b)?
- 2) W wypadku, gdy w okolicznościach, takich jak będące przedmiotem postępowań głównych, za pracodawcę uważa się przedsiębiorstwo, o którym mowa w pytaniu 1A pkt b) i w pytaniu 1B pkt b):

Czy szczególne wymogi, których spełnienie warunkuje możliwość powoływania się przez agencje pracy tymczasowej i innych pośredników na określone w art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 12 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 wyjątki od zasady stosowania prawa państwa wykonywania pracy, obowiązują również w całości lub częściowo w postępowaniach głównych w drodze analogii w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 883/2004?

- 3) W wypadku, gdy w okolicznościach, takich jak będące przedmiotem postępowań głównych za pracodawcę uważa się przedsiębiorstwo, o którym mowa w pytaniu 1A pkt B) i w pytaniu 1B pkt b) oraz na pytanie 2 zostanie udzielona odpowiedź przecząca:

Czy w okolicznościach faktycznych opisanych w niniejszym wniosku jest mowa o sytuacji, która może zostać uznana za nadużycie prawa UE i/lub nadużycie prawa EFTA? Jeśli tak, jaki jest tego skutek?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. 1971, L 149, s. 2.
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Albacete (Hiszpania) w dniu 2 października 2018 r. – Kredytobiorcy / Globalcaja S.A.

(Sprawa C-617/18)

(2018/C 455/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Albacete.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kredytobiorcy.

Strona pozwana: Globalcaja S.A..

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy skutek „braku związania” („nie będą wiążące”), określony w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13⁽¹⁾, wyklucza możliwość, że przedsiębiorca i konsument w ramach prywatnego porozumienia mogą miarkować warunek, który nie spełnia wymogu wyrażenia prostym i zrozumiałym językiem, zawarty w art. 4 ust. 2, albo poprzez zmniejszenie kwoty wspomnianego warunku, albo poprzez zastąpienie go innym warunkiem, który powoduje mniejszą szkodę dla konsumenta?